

staty povinného a nikoli proti tomuto osobně. První odstavec tohoto zákonného ustanovení zakazuje od prohlášení konkursu úpadci jen, by nenakládal svým jměním, které tvoří úpadkovou podstatu. Při návrhu vymáhajícího věřitele na povolení exekuce proti úpadci nejde však o jeho nakládání s takovým jměním, nýbrž o jednání vymáhajícího věřitele. Šlo o právo na oddělené uspokojení, které podle § 12 konk, ř. není prohlášením konkursu dotčeno, a prohlášení konkursu nebránilo tomu, by vymáhající věřitelka se nedomáhala exekucí uspokojení tohoto práva. Podle § 9 ex. ř. mohla exekuce míti místo jen proti povinnému uvedenému v exekučním titulu, proti jiné osobě jen, když povinnost v exekučním titulu stanovená přešla s něho na tuto osobu. Takovou osobou však není ani úpadková podstata ani její správce. Úpadková podstata není týmž podmínem jako úpadce (srov. rozh. čís. 4181 sb. n. s.). Prohlášením konkursu pozbývá jen úpadce ve příčině jmění patřícího do úpadkové podstaty procesní způsobilosti a nastává v té příčině jeho zákonné zastoupení správcem úpadkové podstaty (srov. rozh. čís. 6420 sb. n. s.). Je nepochybné, že i proti procesně nezpůsobilému lze vymáhati nárok exekucí. Ovšem nabývá usnesení účinnosti, bylo-li doručeno jeho zákonnému zástupci. K nedostatku zákonného zastoupení jest podle § 6 c. ř. s., jenž podle § 78 ex. ř. platí i v řízení exekučním, přihlížeti z úřadu. Poněvadž uvalení konkursu na jmění povinného bylo veřejně vyhlášeno a muselo tedy býti známo i soudu povolujícímu exekuci — nehledíc k tomu, že v návrhu to bylo výslovně uvedeno — nevadilo, že v návrhu nebylo uvedeno, že povinný jest v té příčině zastoupen správcem úpadkové podstaty, a nemohlo to býti důvodem k zamítnutí návrhu. Rekursní soud však, vycházeje z nesprávného názoru, nezabýval se dalším důvodem uplatňovaným v rekursu, totiž, že prý podle poměrů nedalo se očekávati docílení výtěžků, které by mohly býti použity k uspokojení vymáhající věřitelky a nestačily by ani ke krytí útrat, a že proto neměla býti vnucená správa vůbec povolena a bylo proto uznati, jak ve výroku jest uvedeno.

Čís. 13748.

Pro spor, jímž jest se domáháno předání vyklizeného nájemního předmětu na základě ustanovení nájemní smlouvy, platí kratší lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s., třebaže nebylo žalováno i o zrušení nájemní smlouvy.

(Rozh. ze dne 13. září 1934, R I 1001/34.)

Žalobě pronajímatelů na nájemce o předání vyklizeného nájemního předmětu procesní soud prvního stupně vyhověl. Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného jako opožděné, ježto bylo podáno až po uplynutí osmidenní lhůty § 575, první odstavec, c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalovaného proti odmítacímu usnesení odvolacího soudu.

Důvody:

Pro posouzení, zda jde o spor nájemní, v němž platí kratší lhůty uvedené v prvním odstavci § 575 c. ř. s., jest rozhodným obsah žaloby a

její konečné žádání, jak sám stěžovatel uvádí (srov. rozh. čís. 4890 a 12.535 a j. sb. n. s.). V souzeném případě tvrdili žalobci v žalobě, že při uzavření nájemní smlouvy bylo ujednáno, že pronajímatelkám, nebude-li zapláceno nájemné, přísluší právo nájemní poměr okamžitě rozvázati, a dále tvrdili, že žalovaný déle než půl roku nájemné nezaplatil, ač byl opětovně upomenut a naposled vyrozuměn dopisem ze dne 16. března 1934, že, nezaplatí-li dlužnou činži do 24. března 1934, bude se pokládati nájemní smlouva za rozvázanou a bude se domáháno vyklizení najatých místností. Z tohoto obsahu žaloby i z jejího konečného návrhu vyplývá zřejmě, že se žalobci domáhají nároku na základě ustanovení nájemní smlouvy, t. j. vyklizení místností jako konečného výsledku, na němž jim právě záleží. Jest lhostejné, že nebylo žalováno o zrušení nájemní smlouvy a že se v žalobě tvrdilo, že nájemní smlouva byla dnem 24. března 1934 rozvázána, neboť to nemůže nic změnit na povaze sporu jako sporu, jenž se týká nájemního poměru jako takového a v němž se žádá vrácení najaté věci, vždyť právě zrušením nájemní smlouvy se odůvodňuje žádané vyklizení a není nutným současný výrok rozsudkový o zrušení nájemní smlouvy, jež je v takovém případě jen otázkou předurčující. Pro řízení o žalobách o vyklizení a o odevzdání najaté věci (§ 573 c. ř. s.) platí podle stálé soudní praxe (srov. rep. čís. 196 býv. nejv. soudu ve Vídni — čís. 967 úř. sb. a rozh. čís. 2730, 4890, 5320, 6009, 8501 a 8873 sb. n. s.) zvláštní ustanovení § 575 první odstavec c. ř. s. o kratších lhůtách k opravným prostředkům, neboť nutkavost sporu nájemního v § 571 c. ř. s. zdůrazněná a zájem strany na brzkém uskutečnění jejího nároku platí i v takovémto sporu. Právem proto odmítl odvolací soud odvolání pro opožděnost, ana nebyla zachována osmidenní lhůta stanovená v § 575 první odstavec c. ř. s.

Čís. 13749.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Z toho, že obchodní pomocník nepoužil oprávnění k předčasnému vystoupení ze služby, ježto mu zaměstnavatel přikázal podržené služby nesouvisející s jeho služebním postavením, nelze vyvozovati, že nesměl odepřít konání služeb, jež mu podle smlouvy nepříslušely. Odepření takovýchto služeb nezakládá pro zaměstnavatele propouštěcí důvod podle § 27 čís. 4 zák. o obch. pom.

(Rozh. ze dne 13. září 1934, Rv I 1629/32.)

Žalobce byl u žalované firmy zaměstnán jako vedoucí směny. Ježto odepřel konati přikázané mu práce míchačské, byl žalovaným propuštěn. Žalobě o zaplacení služebních požitků za zákonnou výpovědní lhůtu bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Neprávem vytýká dovolatelka odvolacímu soudu, že prý přehlédl, že se propuštění žalobce stalo ze dvou důvodů, především proto, že se do-